

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica întâi după Rusalii

Duminica Tuturor Sfinților

Putem și noi să ne numărăm în rândul sfinților

Duminica aceasta, care urmează Pogorării Duhului Sfânt, este numită a tuturor sfinților. Sfinții sunt acei semeni ai noștri care și-au transformat lăuntrul lor, întreaga lor ființă în lăcaș binecuvântat al Sfântului Duh. Sfinții sunt roada așezării în inima lor, în sufletul lor a Sfântului Duh. Ne putem întreba noi, cei de astăzi, care purtăm același nume de creștin, care ne revendicăm pe noi înșine ca făcând parte din Biserica lui Hristos: care este cuvântul lui Dumnezeu pentru noi, care este mesajul Lui adresat nouă?

Cuvântul Mântuitorului Hristos din Evanghelie ne plasează și pe noi în aceeași perspectivă a sfințeniei trăită de toți sfinții lui Dumnezeu, în aceeași perspectivă a dobândirii Duhului Sfânt. Hristos în Evanghelia care se citește în biserică în prima Duminică după Rusalii ne spune că, dacă dorim, și noi putem să ne înscriem pe cărarea bătătorită de sfinții lui Dumnezeu – fie că suntem preoți, arhierei, viețuitori în sfintele mănăstiri sau credincioși care își duc viața în sânul

familiei. Mântuitorul Hristos ne spune că putem și noi să dobândim Duhul Sfânt, să ne numărăm în rândul sfinților, dacă împlinim trei lucruri: să avem mărturisirea cea dreaptă, iubirea cea dreaptă și suferința cea dreaptă. „*Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri*” (Matei 10, 32-33). Așadar, să nu ne rușinăm de numele Lui, să nu ne rușinăm că suntem creștini, să nu ne rușinăm că suntem botezați în numele Lui, să nu ne rușinăm a posti, să nu ne rușinăm a face milostenie, să nu ne rușinăm a naște prunci, să nu ne rușinăm a-i crește în frică de Dumnezeu și în rușine de oameni. Mai mult, să-L mărturisim pe Hristos. Și-L putem mărturisi prin viața de pocăință, prin viața de rugăciune, prin apărarea familiei și a valorilor creștine, prin nașterea de prunci și creșterea lor așa cum se cuvine.

(IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei)

Măine, începe Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel sau după cum mai este numit în popor postul Sâmpetrului. El începe la șapte zile după Duminica Mare și precede sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, doi dintre cei mai apropiați ucenici ai lui Hristos. Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel începe după duminica tuturor sfinților, sărbătorită la o săptămână după Rusalii. Prin respectarea acestui post, se cinstesc darurile Sfântului Duh, care au pogorât peste Sfinții Apostoli și care au postit înainte să propovăduiască Evanghelia.

Durata postului Sfinților Apostoli depinde de data în care este sărbătorit Paștele. Despre vechimea acestui post mărturisesc, în secolul IV, Conștițuțiile Apostolice. Mărturiile ulterioare se găsesc la Sfântul Atanasie cel Mare, la Teodoret, Episcopul Cirului, la Leon cel Mare, care numește postul acesta Postul de vară sau al Cincizecimii. Se pare că la început, acest post era ținut numai în cercurile monahale și abia mai târziu s-a extins și la credincioșii din lume.

După Pravila cea mare și Învățătura pentru posturi din Ceaslovul mare, luni, miercuri și vineri se mănâncă legume fără untdelemn, marți și joi aceleași cu untdelemn (și vin), iar sâmbăta și duminica și pește; dezlegarea la pește se dă și luni, marți și joi, când cade sărbătoarea vreunui sfânt cu doxologie mare, iar când o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri, se dezleagă la untdelemn și vin. La hramuri și la Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (24 iunie) se dă dezlegare la pește, în orice zi a săptămânii ar cădea. După Tipicul mare, luni, miercuri și vineri se mănâncă mâncare uscată după Vecernie; iar în celelalte zile, ca mai sus.

Duminica pot lipsi de la Sfânta Liturghie?

Neparticiparea la Sfânta Liturghie în duminici și sărbători trebuie să stârnească în sufletul creștinului un sentiment de regret. Să evite ca nefirescul să devină firesc. Chiar dacă obligațiile profesionale îl împiedică să vină la biserică, să nu se resemneze, să nu lase conștiința să-i justifice absența, ci, dimpotrivă, să lupte pentru ca la următoarea duminică ori sărbătoare să ajungă la Biserică.

Nu de puține ori mi s-a întâmplat să aud din partea unor credincioși că nu au participat duminica la dumnezeiasca Liturghie, deoarece au avut mai multe evenimente în familie (nunți, botezuri, aniversări) sau din pricina faptului că le-au sosit musafiri, au călătorit ori chiar au învățat. Unii, cu o debordată convingere, se pretind buni creștini, deși nu găsesc timp să participe la liturghia din duminici și sărbători. Sigur că asemenea situații ne amintesc de cunoscuta parabolă evanghelică despre cei chemați la cină. Sărmanii invitați! Au declinat poftirea și cinstea de a cina cu Dumnezeu. Știm din textul scripturistic că Stăpânul s-a mâniat foarte tare pe cei ce s-au folosit de varii pretexte spre a nu da curs onoarei ce li s-a făcut. În nefericită situație ne aflăm și noi atunci când, cu aceeași ușurință, invocăm felurite dezvinovățiri ca să nu venim la Cina Domnului. Carevasăzică, se cer lămurite două dileme: pot fi bun creștin fără a participa la Sfânta Liturghie? Ce activități omenesci justifică absența noastră de la această slujbă?

Deși răspunsul vi se va părea prea abrupt, dintru început trebuie să afirm că nu putem fi buni creștini fără participarea la dumnezeiasca Liturghie și că nicio activitate cotidiană nu justifică lipsa noastră de la biserică. Ce bine se potrivesc aici spusele părintelui Arsenie Papacioc: „Sfânta Liturghie face abstracție de la orice fel de comparație. Sfânta Liturghie este Cer, este Dumnezeu. În mâna omului, bineînțeles. E cel mai important, cel mai mare lucru posibil”.

Cum să fii bun creștin, fără a fi martor la

„misterul mântuirii neamului omenesc”, permanentizat pe pământ și în ceruri? Nu poți fi bun creștin, zic, dacă te lipsești de Liturghie, deoarece ea dezvăluie neîncetata lucrare a Domnului nostru Iisus Hristos în lume și pentru lume, în Duhul Sfânt, spre a o aduce, prămenită prin Jerfa Sa, înaintea Tatălui. Liturghia ortodoxă, înfățișând taina mântuirii, îi reamintește credinciosului istoria răscumpărării neamului omenesc, făcându-l să devină contemporan cu Hristos și cu a Sa lucrare izbăvitoare pentru noi.

Totul este sfânt și sfințitor în Liturghie căci, afirmă Sfântul Ioan Gură de Aur, „nu vreun om, nici vreun arhanghel, nici o altă putere creată, ci Însuși Mântuitorul a orânduit această slujbă”. De aceea, pe parcursul întregii Liturghii, credinciosul trăiește o anumită stare sufletească evolutivă, de la risipirea și tulburarea resimțite în momentul intrării în Biserică, la o pace lăuntrică, o regăsire a adevăratelor sensuri ale vieții, o hotărâre de a urma calea și povățuirile lui Hristos. Punctul culminant îl atinge în momentul împărțirii cu Sfântul Trupul și Sfântul Sânge ale Mântuitorului, atunci când se unește cu dumnezeirea, cu Însuși Iisus Hristos, „Calea, Adevărul și Viața”.

Într-o atare situație, cum să nu vii la sfânta și sfințitoarea oficiere? Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că întotdeauna la Sfânta Liturghie sfinții îngeri, care stau de față și se roagă pentru noi și împreună cu noi, scriu de fiecare dată pe cei ce intră în biserică și se înfățișează cu numele lor înaintea lui Dumnezeu. Astfel, „absențele” unui credincios se

marchează în cer. Cum să nu fiu prezent la marea slujbă, de vreme ce în Sfânta Liturghie se întâmplă negrăita minune a contemporaneizării noastre cu Dumnezeu?! Prin Liturghie El ne cheamă să participăm la lucrarea divino-umană a mântuirii.

Având în vedere toate acestea, mi se pare de prisos să încercăm a găsi pretexte spre a lipsi duminica de la Liturghie. Ce frumos ar fi ca prezența la biserică să constituie grija de căpătâi a bunului creștin, iar celelalte activități să graviteze în jurul ei! Nu poți pierde o Sfântă Liturghie, căci fiecare oficiere se arată unică în felul său și nimeni nu va izbuti s-o recupereze vreodată. Cuvintele părintelui Arsenie Papacioc grăiesc limpede în acest sens: „Este atât de necesară și de obligatorie participarea la Sfânta Liturghie, mai mult chiar decât ne sunt necesare lumina și aerul. Liturghia este cea mai mare lucrare pe pământ și folosul dincolo de închipuire al întregii creații a lui Dumnezeu”.

Și totuși, în societatea contemporană nici nu concepem ca anumite categorii profesionale să nu lucreze chiar și în zi de duminică. Ce s-ar întâmpla într-un spital, dacă duminica nu se asigură garda necesară măcar pentru intervențiile de urgență? Sau într-o unitate de ambulanță? Sau de cei care depinde alimentarea cu apă a unui oraș? Dar dacă cei care se îngrijesc de un azil de bătrâni sau orfelinat nu ar prepara hrana, înfometându-i astfel pe oropsiții locatari din respectivele centre, cum ar fi? Exemplele pot continua. Și într-o mânăstire, duminica, atunci când toți călugării se află la dumnezeiasca Liturghie, cineva muncește pregătind masa pentru viețuitori ori pentru creștinii care solicită la finele slujbei un blid de mâncare. Așadar, cum să procedăm ca să ne îndeplinim obligațiile profesionale concomitent cu cele privind învățătura de credință? Oare unui medic chirurg i se permite să lipsească din gardă duminica? Cu siguranță nu! Dar el săvârșește acolo o altfel de liturghie, a iubirii – prelungirea celei euharistice din Biserică. Devenind „instrumentul” desăvârșitului Taumaturg, prin mâinile sale se vor tămădui, se vor salva, primind alinare, cei obidiți și împovărați de grele suferințe.

Practic, dacă timpul și împrejurările permit, cei obligați să muncească în duminici ori în zilele de sărbătoare se pot abate pe la biserică, în drumul către locul de muncă. Aprind o lumânare, rostesc o rugăciune, lăsând făgăduința că vor reveni să-și împlinească datoria de bun creștin. După terminarea programului, pot participa, seara, la vecernie sau vor citi acasă un acatist. Sărbătoarea nu presupune doar slujbă și odihnă, ci și lucrare duhovnicească: să facem milostenie, să cercetăm pe bolnavi, pe cei singuri, să zăbovim în preajma celor rătăciți pe cărările umbroase ale vieții. Peste toate, neparticiparea la Sfânta Liturghie în duminici și sărbători trebuie să stârnească în sufletul creștinului un sentiment de regret.

(Arhim. Mihail Daniliuc | doxologia.ro)